

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku w XV Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Soleckiego

Protokolant: Izabela Węsióra

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2014 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa L. S.

przeciwko P. Ł.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

1. Oddała powództwo,
2. kosztami procesu obciąży powódkę, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powódka L. S. wniosła pozew przeciwko P. Ł. domagając się pozbawienia wykonalności nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 maja 2011 r. wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 93/11, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 czerwca 2012 r. w części zasądzonej od powódki L. S. na rzecz P. Ł. kwotę 197.027,70 zł z odsetkami ustawowymi. Powódka domagała się także zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, iż nakazem zapłaty z dnia 4 maja 2011 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 93/11 Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 197.027,70 zł z odsetkami i kosztami procesu. Nakaz zapłaty z dnia 4 maja 2011 r. postanowieniem Sądu z dnia 1 czerwca 2012 r. został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Pismem z dnia 3 sierpnia 2012 r. Komornik przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie M. N. zawiadomił powódkę o wszczęciu egzekucji z jej rachunku bankowego, z którego została dotychczas pobrana kwota ponad 100.000 zł. W ocenie powódki zobowiązanie wynikające z tytułu wykonawczego wygasło na skutek potrącenia wierzytelności pozwanego z wierzytelnością powódki służącą jej względem S. F.. S. F. dnia 28.01.2011 r. dokonał przeniesienia na pozwanego wierzytelności przysługujących mu od pozwanej z tytułu faktur VAT nr (...), których dotyczy powyższy nakaz zapłaty. Zarzut potrącenia nie był przedmiotem badania sądu w postępowaniu rozpoznawczym, w którym wydano nakaz zapłaty. Powódka skorzystała z przysługującego jej na podstawie art.513§1 k.c. uprawnienia i dokonała potrącenia wierzytelności pozwanego z wierzytelnościami, które miała przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Oświadczenie o potrąceniu zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 sierpnia 2012 r. Jako podstawę prawną powództwa powódka podała art. 840§1 pkt 2 k.p.c. Zdarzeniem, które nastąpiło po zamknięciu rozprawy jest potrącenie dokonane w dniu 14 sierpnia 2012 r., które powoduje wygaśnięcie zobowiązania. Z uwagi na dokonanie potrącenia po uzyskaniu przez pozwanego prawomocnego wyroku żądanie pozwu nie dotyczy kosztów procesu w sprawie I Nc 93/11 Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W odpowiedzi na pozew (k.59-61) pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż kompensata dokonana przez powódkę pismem z dnia 13 sierpnia 2012 r. jest nieskuteczna, gdyż wierzytelności powódki wobec S. F. wskazane w kompensacie nie istnieją. Nie można dokonać potrącenia wierzytelności z wierzytelnością nieistniejącą. S. F. nigdy nie kupował i nie nabywał żadnych towarów od powódki. Nigdy nie prowadził działalności gospodarczej w B. przy ul (...). Nigdy nie otrzymał faktur, na które powołuje się powódka, a wystawców faktur poznał w marcu lub kwietniu 2010 r. S. F. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w dniu 24.05.2010 r. Zatem nie był przedsiębiorcą w 2009 roku i w tym roku nie nabywał od powódki żadnych towarów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...). Sprawami powódki w zakresie prowadzonej działalności faktycznie zajmował się jej mąż - P. S..

okoliczność bezsporna

P. S. poznał S. F., z którym nawiązał kontakty handlowe.

dowód: zeznania świadka P. S. na rozprawie w dniu 25.02.2013 r. czas 00:24:24 – 00:52:35

Powódka w dniu 28 listopada 2009 r. wystawiła S. F. fakturę VAT nr (...) na kwotę 92.504,31 zł z terminem płatności 5 grudnia 2009 r.

W dniu 29 października 2010 r. powódka wystawiła S. F. fakturę VAT nr (...) na kwotę 97.502,40 zł z terminem płatności 30 października 2010 r.

dowód: faktury VAT k.15-16,

S. F. wystawił L. S. następujące faktury VAT:

- (...)z dnia 21 października 2010 r. na kwotę 61.613,02 zł,

- (...)z dnia 26 października 2010 r. na kwotę 61.103,16 zł,

- (...)z dnia 28 października 2010 r. na kwotę 74.311,52 zł,

dowód: faktury VAT nr (...) k.27-29,

W dniu 28 stycznia 2011 r. S. F. zawarł z P. Ł. umowę cesji zbywając na jego rzecz wierzytelności przysługujące mu w stosunku do L. S. z tytułu zawarcia umów potwierdzonych fakturami nr (...).

dowód: umowa cesji k.24-26

Nakazem zapłaty z dnia 4 maja 2011 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 93/11 Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od L. S. na rzecz P. Ł. kwotę 197.027,70 zł z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 61.613,02 zł od dnia 15 listopada 2010 r. do dnia zapłaty.

- od kwoty 61.103,16 zł od dnia 20 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 74.11,52 zł od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w kwocie 13.469 zł. Nakaz zapłaty uprawomocnił się. Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu nadał klauzulę

wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 4 maja 2012 r. Postanowieniem z dnia 29 listopada Sąd Okręgowy w Poznaniu odrzucił sprzeciw L. S. od nakazu zapłaty z dnia 4 maja 2011 r.

dowód: okoliczności niesporne, nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4.05.2011 r. k.9, postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1.06.2012 r. k.10, postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29.11.2011 r. o odrzuceniu sprzeciwu k.30-31,

Komornik przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie M. N. na wniosek P. Ł. na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 4 maja 2011 r. w sprawie I Nc 93/11 wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko L. S..

dowód: okoliczności niesporne, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat z dnia 3.08.2012 r. k.11,

L. S. złożyła P. Ł. oświadczenie z dnia 13 sierpnia 2012 r. doręczone mu w dniu 14 sierpnia 2012 r. o potrąceniu wierzytelności wynikających z faktur VAT:

- (...)z dnia 21.10.2010 r. na kwotę 61.613,02 zł,
- (...)z dnia 26.10.2010 r. na kwotę 61.103,16 zł,
- (...)z dnia 28.10.2010 r. na kwotę 74.11,52 zł

potwierdzonych nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 maja 2011 r. z wymagalną wierzytelnością względem S. F. jako zbywcy wierzytelności zgodnie z umową cesji z dnia 28.01.2011 r. wynikającą z

- a) faktury VAT nr (...) z dnia 28.11.2009 r. na kwotę 92.504,31 zł z terminem płatności do dnia 5.12.2009 r.,
- b) faktury VAT nr (...) z dnia 29.10.2010 r. na kwotę 97.502,40 zł z terminem płatności do dnia 30.10.2010 r.
- c) odsetek od kwoty 30.889,29 zł za okres od dnia 13.11.2010 r. do dnia 16.11.2010 r. – 11 zł,
- d) odsetek od kwoty 97.502,40 zł za okres od dnia 31.10.2010 r. do dnia 16.11.2010 r. - 451,45 zł,
- e) odsetek od kwoty 76.288,53 zł za okres od dnia 17.11.2010 r. do dnia 18.11.2010 r. - 23,97 zł.

Kwota 4.667,32 zł stanowiąca różnicę będzie dochodzona bezpośrednio od S. F.. Kwota kosztów postępowania w wysokości 13.469 zł winna być rozliczona z kwoty pobranej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KM 2800/12.

dowód: oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z dnia 13.08.2012 r. z potwierdzeniem odbioru k.13-14, 17-18,

Należność wynikająca z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 maja 2011 r. w sprawie I Nc 93/11 została wyegzekwowana od L. S. w całości i przekazana pozwanemu. Pozwany otrzymał wezwanie komornika do zwrotu wyegzekwowanej należności, nie zwrócił jednak żadnej kwoty powódce, ani komornikowi. Zdaniem pozwanego przekazana kwota słusznie mu się należy.

dowód: potwierdzenia przelewu k.232-235, zeznania pozwanego na rozprawie w dniu 29.12.2014 r. czas 00:02:20 – 00:15:13

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. R. jako logicznym i konsekwentnym, nie miały one jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek nie miała wiedzy na temat księgowości powódki w okresie 2009-2010, kiedy zostały wystawione sporne faktury VAT, ponieważ księgowość powódki prowadzi dopiero od 2012 roku.

Oceniając zeznania świadka P. S. Sąd miał na względzie, iż świadek jest mężem powódki, który faktycznie zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej na nazwisko powódki, a zatem osobą zainteresowaną wynikiem niniejszej sprawy. Z kolei świadek T. M. jest pracownikiem powódki, od której zależy jego sytuacja materialna. W ocenie Sądu nie są wiarygodne zeznania świadka T. M., iż po kilku latach pracując jako magazynier pamiętał szczegóły transakcji z konkretnym klientem, tj. S. F. i fakt wydania kurierowi towaru dla S. F.. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków, iż towar był wydawany klientom tylko na podstawie faktur bez żadnych pokwitowań odbioru. Zeznania świadków są w tym zakresie niewiarygodne jako nielogiczne, jest bowiem oczywiste, iż przedsiębiorcy chcą zapewnić sobie dowód zawarcia umowy i spełnienia swojego świadczenia, chociażby w celu ewentualnego dochodzenia swoich roszczeń.

Oceniając zeznania świadka S. F. Sąd miał na względzie, iż jako zbywcy wiarygodności pozwanemu w jego interesie nie leży pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, lecz przedstawienie dogodnej dla siebie wersji wydarzeń, zgodnie z którą faktury powódki zostały wystawione mimo nie zawarcia przez strony jakichkolwiek umów.

Mając powyższe na względzie, Sąd dał wiarę zeznaniom świadków P. S., T. M., S. F. tylko w zakresie, w którym znajdują one potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Pozwany nie uczestniczył w kontaktach handlowych pomiędzy powódką a S. F.. W swoich zeznaniach, które są wiarygodne w zakresie zgodnym z innymi wiarygodnymi dowodami, przedstawiał swoje stanowisko procesowe.

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, gdyż dopuszczenie tego dowodu byłoby zbędne, nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, przyczyniłoby się jedynie do przedłużenia postępowania i zwiększenia kosztów. Za oddaleniem tego wniosku przemawia również fakt, iż jak wynika z informacji nadesłanej przez producenta oprogramowania S. Symfonie Finanse i (...) standardowa funkcjonalność programu nie pozwala na edycję zaksięgowanych dokumentów (k. 243).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 840§1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Artykuł 840§ 1 pkt 2 k.p.c. stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. W oparciu o regulacje materialnoprawne w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie) oraz niezależne od woli stron m.in. przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada (por. Komentarz do art. 840 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] J. Bodio, T. Demendecki, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III).

W orzecznictwie ugruntowało się stanowisko, iż powództwo przeciwegzekucyjne skierowane na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego może być skutecznie wniesione tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem

wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia. Powództwo to jest więc niedopuszczalne w części, w której wykonalność tytułu wykonawczego wygasła na skutek jego zrealizowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., II CSK 679/13, LEX nr 1475081, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2002 r. w sprawie I PKN 197/01, Wokanda 2002/12/270).

Wytoczenie powództwa przeciwegzekucyjnego jest zatem dopuszczalne, gdy istnieje możliwość prowadzenia egzekucji, a niedopuszczalne, gdy tytuł wykonawczy został w całości wykonany.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powództwo podlegało oddaleniu już z tego względu, iż tytuł wykonawczy, tj. nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 maja 2011 r. wydany w sprawie I Nc 93/11 został w całości wykonany. Jest okolicznością bezsporną, iż cała należność objęta powyższym tytułem wykonawczym została wyegzekwowana od powódki w toku postępowania egzekucyjnego. Pozwany na rozprawie w dniu 29.12.2014 r. (czas 00:05:23, 00:15:13) podał, iż jego wierzytelność została wyegzekwowana w całości w drodze postępowania egzekucyjnego. Pozwany otrzymał wezwanie do zwrotu wyegzekwowanej kwoty, nie zwrócił jednak otrzymanych środków powódce, ani komornikowi uważając, że „słusznie mu się należą”. Potwierdzenia przelewów, z których wynika przekazanie pozwanemu środków tytułem wykonania nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 maja 2011 r. w sprawie I Nc 93/11 znajdują się w aktach sprawy (k. 232-235). Wykonania tytułu wykonawczego nie zmienia fakt, iż Komornik przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie M. N. postanowieniem z dnia 4.01.2013 r. uchylił postanowienie z dnia 19.12.2012 r. o podjęciu postępowania egzekucyjnego (k.247). Nawet jeśli postępowanie egzekucyjne nie zostało formalnie zakończone to nie istnieje możliwość wykonania tytułu wykonawczego po raz drugi, który już został w całości wykonany.

W drugiej kolejności Sąd oceniał czy złożone przez powódkę oświadczenie z dnia 13.08.2012 r. o potrąceniu wierzytelności (k. 13-14) było skuteczne.

Zgodnie z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 §2 k.c.).

Aby oświadczenie o potrąceniu mogło odnieść łączone z nim skutki umorzenia wierzytelności (art. 498 § 2 k.c.) muszą współistnieć ustawowo określone w art. 498 § 1 k.c. przesłanki. W momencie jego składania musi wystąpić i trwać stan potrącalności, a przede wszystkim muszą istnieć wzajemne wymagalne wierzytelności, których przedmiotem są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a które mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem. Oznacza to, że składający oświadczenie o potrąceniu (potrącający) musi w stosunku do swego wierzyciela posiadać własną, istniejącą już wierzytelność i wierzytelność ta w dacie potrącenia musi być wymagalna. Musi mieć też określoną podstawę faktyczną i prawną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie I ACa 439/13, LEX nr 1369364).

Możliwość oparcia powództwa przeciwegzekucyjnego na zarzucie potrącenia jest dopuszczalna niezależnie od tego czy dłużnik miał możliwość podniesienia zarzutu potrącenia w sprawie, w której wydano tytuł wykonawczy. Dla oceny powództwa ma znaczenie jedynie to, czy zarzut taki był przedmiotem merytorycznej, a nie jedynie formalnej oceny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie I ACa 1385/12, LEX nr 1322889).

Powódka złożyła oświadczenie o potrąceniu w piśmie z dnia 13.08.2012 r., tj. po uprawomocnieniu się wobec niej nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 maja 2011 r. i nadaniu mu klauzuli wykonalności. W sprawie I Nc 93/11 Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 29.11.2011 r. odrzucił sprzeciw powódki od nakazu zapłaty z dnia 4 maja 2011 r. (k.30-31), zatem Sąd nie rozpoznawał żadnych zarzutów merytorycznych powódki.

Powódka wskazując na dopuszczalność potrącenia wierzytelności przysługującej jej wobec S. F. z wierzytelnością pozwanego powołała się na art. 513 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy

wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu (art.513§2 k.p.c.).

W orzecznictwie wskazuje się, że przepis art. 513 § 1 k.p.c. pozwala dłużnikowi na dokonanie potrącenia z cedowaną wierzytelnością wszystkich tych wierzytelności, które powstały na jego rzecz w stosunku do faktoranta (cedenta) do chwili uzyskania wiadomości o cesji i które do tego momentu stały się potrącalne i wymagalne. Wprowadzony w interesie dłużnika przepis art. 513 § 2 k.c. rozszerzył możliwość potrącenia z cedowaną wierzytelnością również tych wierzytelności, które stają się wymagalne nawet po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie, ale nie później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 r. w sprawie V CKN 218/01, OSNC 2004/7-8/118, Biul.SN 2003/11/10, M.Prawn. 2004/4/183).

Pozwany zarzucił, iż wierzytelności przedstawione przez powódkę do potrącenia nie istnieją. Pozwany zaprzeczył, aby S. F. nabył jakiegokolwiek towary od powódki w 2009 r. i 2010 r. i otrzymał od niej faktury. Twierdzeniem tym zaprzeczył również świadek S. F.. Świadek ten zeznał, że kontakty handlowe nawiązał z powódką i jej mężem w lipcu 2010r. Nigdy w firmie powódki nie dokonywał zakupów, nie zawarł umowy, której dotyczy faktura z 28 listopada 2009r. oraz pozostałe przedstawione przez powódkę faktury, w końcu nie odebrał towarów wyspecyfikowanych w tych fakturach.

Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W tej sytuacji to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania istnienia wierzytelności objętych fakturami VAT nr (...) i FS (...), któremu powódka jednak nie sprostała. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, wprowadzająca opodatkowanie obrotu netto w danej fazie produkcji lub wymiany, posługuje się dla realizacji ustawowego celu metodą fakturową. Przy czym przez fakturę rozumie się dokument w formie papierowej lub w formie elektronicznej zawierający dane wymagane ustawą i przepisami wydanymi na jej podstawie. Zatem znaczenie podstawowe dla realizacji celów tej ustawy ma faktura, jako dokument potwierdzający zaistnienie zaszłości gospodarczej. Faktura VAT stanowi podstawę do wyliczenia podatku przez podatnika tego podatku, zwłaszcza jeśli chodzi o pomniejszenie podatku należnego, wykazanego na fakturach z tytułu sprzedaży o kwotę podatku naliczonego, wynikającego z faktur otrzymanych wraz z otrzymanymi towarami lub wykonanymi usługami. Nie wyklucza to jednak możliwości, że wystawiona faktura nie odpowiada faktycznie zaistniałym zdarzeniom. Natomiast umowa sprzedaży ma charakter umowy konsensualnej. Objęte jej treścią zobowiązania stron dochodzą do skutku solo consensu (J.P. Naworski, glosa do wyroku SN z 28 lipca 1999 r., II CKN 552/98, Mon. Praw. 2000, nr 8, s. 506). Przy czym chodzi tutaj wyłącznie o skutki obligacyjne, a więc zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy (prawa) na nabywcę i wydania rzeczy oraz zobowiązanie się kupującego do odebrania rzeczy i zapłaty ceny. Ważność umowy zależy więc wyłącznie od zgodnych oświadczeń woli stron, a wydanie rzeczy czy też zapłata ceny są zdarzeniami będącymi wyłącznie przejawami jej wykonania (por. np. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne, 1998, s. 265; W. Katner, Umowne przeniesienie własności ruchomości w prawie polskim, Warszawa 1992, s. 50-55; J. Ignatowicz, Prawo rzeczowe, Warszawa 2000, s. 96). Zatem rolą powódki w niniejszym procesie było wykazanie, że do zawarcia twierdzonych umów doszło. Nadto konsensualny, odpłatny i wzajemny charakter umowy sprzedaży przesądza o tym, iż samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488 § 1 k.c. rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (wyrok SA w Katowicach z 17 stycznia 1992 r., I ACr 3/92, OSA 1992, z. 7, poz. 61). Zatem jeśli do zawarcia umów doszło powódka winna wykazać, że nastąpiło przyjęcie towaru lub strony uzgodniły inne warunki zapłaty.

Powódka jednak nie wykazała, aby łączyły ją z S. F. jakiegokolwiek umowy będące podstawą wystawienia faktur.

Same faktury, które nie zostały podpisane przez S. F. lub osobę przez niego upoważnioną są jedynie komputerowym wydrukiem podpisanym przez osobę wystawiającą fakturę i nie stanowią dowodu na to, iż pomiędzy powódką a S. F. istniał jakiegokolwiek stosunek zobowiązaniowy. Strona powodowa nie przedstawiła jakiegokolwiek dokumentu pochodzącego od S. F., z którego by wynikało, iż zamówił u powódki towar objęty wyżej wskazanymi fakturami. W

szczegółności strona powodowa nie przedłożyła żadnego zamówienia, korespondencji pomiędzy stronami umowy, z których by wynikało jaka umowa została pomiędzy stronami zawarta i jakie były jej istotne elementy, w tym przedmiot i cena. Powódka nie zaferowała także żadnego dowodu wydania S. F. lub osobie przez niego upoważnionej towaru wyszczególnionego na fakturach, w tym podpisanych dokumentów WZ, dokumentów przewozowych.

Istnienie umów będących podstawą wystawienia przez powódkę faktur nie zostało także wykazane zeznaniami świadków.

Świadek S. F. przesłuchany w drodze europejskiej pomocy prawnej w dniu 7 października 2014 r. zaprzeczył, aby zawarł z powódką jakiegokolwiek umowy, których dotyczą faktury VAT nr (...) z dnia 28.11.2009 r. i nr FS (...) z dnia 29.10.2010 r. Zeznał, iż P. S. poznał dopiero w 2010 r. i zaprzeczył, aby odebrał towar wskazany w obu fakturach osobiście lub przez inną osobę (por. k. 554-556).

Zeznania świadków T. M. i P. S. na rozprawie w dniu 25.02.2013 r. , którzy zeznali, iż towar był wydawany klientom tylko na podstawie faktur Sąd ocenił jako niewiarygodne. Świadek T. M. podał, iż kurier przyjechał i zabrał towar do F.. W ocenie Sądu nie jest wiarygodne, aby świadek jako magazynier pamiętał komu faktycznie wydano towar, dla kogo był on przeznaczony i wiedział czy faktycznie dotarł on do odbiorcy. Świadek P. S. zeznał, iż towar był wydawany na podstawie faktur, innych dokumentów nie było, nikt nie kwitował odbioru towaru. Taki sposób prowadzenia działalności gospodarczej, tj. wydawanie towaru wartego 97.502,40 zł i 92.504,31 zł bez żadnego dowodu wydania nie zasługuje, w ocenie Sądu, na wiarę jako nielogiczny i sprzeczny z interesem przedsiębiorcy. Podmiot prowadzący działalność gospodarczą nie może mieć przecież zaufania do każdego kontrahenta, iż zapłaci on za wartościowy towar tylko na podstawie faktury, której w żaden sposób nie akceptował. Wystawianie tylko faktur, których kupujący nie musi akceptować, bez jakichkolwiek dokumentów wydania towaru prowadziłyby do sytuacji, w której w razie sporu sprzedawca nie miałby żadnej możliwości wykazania wykonania swojego zobowiązania oraz istnienia zobowiązania po stronie swojego kontrahenta; z czego przedsiębiorca musi zdawać sobie sprawę.

Reasumując powyższe, powódka nie udowodniła istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy nią a S. F. będącego podstawą wystawienia faktur VAT, dla którego wykazania nie było wystarczające samo przedłożenie niepodpisanych przez nabywcę faktur. W tej sytuacji oświadczenie powódki o potrąceniu wierzytelności z dnia 13 sierpnia 2012 r. nie było skuteczne i nie doprowadziło do umorzenia wierzytelności pozwanego przysługującej wobec powódki.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. a contrario orzekł jak w punkcie I wyroku.

Kosztami procesu Sąd na podstawie art.98§1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążył powódkę pozostawiając zgodnie z art.108§1 k.p.c. szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.